

[Bent Sørensen.]

her vil også kræve en masse administration, da vi netop befinder os i et område, hvor der skal bygges mange skoler. Det måtte være nok, hvis man fra kommunernes side gav meddelelse om, at den eller den skole nu blev påbegyndt i henhold til en udbygningsplan, som var godkendt af amtsrådet.

I henhold til samme styrelseslovs § 37 skal amtsrådet godkende skoleplan og undervisningsplan. Det vil for det sidstes vedkommende sige, at man skal godkende timeplanerne for de enkelte skoler. Også dette må siges at være overflødig, da vi har en meget udførlig lov på dette område.

§ 38 omhandler godkendelse af befordringsordning og undervisning i fremmede kommuner. Dette må det være helt naturligt at den enkelte kommune selv tager sig af.

De amtskommunale undervisningsinstitutioner, der omtales i skolestyrelseslovens § 40, vil også drukne i det nye storamt. Vi kan se, at Københavns amt allerede i dag har erkendt dette og f. eks. lader primærkommunerne selv tage sig af udbygningen af observationsskolerne, idet man dog fra amtets side betaler opførelsen af disse skoler.

Løsningen af gymnasieproblemerne i yderdistrikterne vil blive forhalet. Man vil få svært nok ved at følge med inde i selve centrum for udviklingen. Man bør derfor overdrage til kommunerne selv at etablere disse forskellige skoleformer, eventuelt i form af fælleskommunalt samarbejde, som man allerede i dag har erkendt er nødvendigt på en lang række områder.

Jeg har her peget på nogle områder inden for skolesektoren, hvor det vil blive vanskeligt at få en effektiv administration under et storamt.

Inden for vejlovgivningen vil der også kunne peges på en række områder, således f. eks. godkendelse af klassifikation af private fællesveje, og også inden for den sociale sektor vil man komme ud for mange uhyrligheder.

Det samme gælder for hele den kulturelle sektor. På fritidsområdet vil der opstå mange problemer. Man skal godkende førstegangsoprettelse af hold i aftenskolen, og når undervisningen er forbi i aftenskolen, skal indberetning for samtlige hold i hele

området sendes ind til godkendelse i et amtsråd. Dette vil kræve en enormt stor administration.

Lad mig nævne byggeadministrationen, hvor amtsrådene er den myndighed, der dispenserer og skal dispensere fra selv små ting i henhold til landsbyggeloven. Som et lille eksempel kan nævnes, at er der en familie, der skal have lavet udluftning fra et toilet, og dette ikke kan gennemføres helt nøjagtigt efter forskrifterne i landbyggeloven, ja, så skal der en dispensation til, denne dispensation skal gives af amtsrådet, og det skal derind.

Det er alle disse mange, mange, mange småting, som vil gøre, at dette vil drukne i en enorm administration. Man har erkendt, at der i hovedstadsområdet gør sig særlige forhold gældende. Man har erkendt, at det trænger sig på at få løst de opgaver, der er nævnt i indenrigsministerens lovforslag § 13. Men man vil ikke drage den fulde erkendelse og sige, at der foreligger en helt, helt anden situation i dette område.

Det kan ikke nytte, at man bare afviser dette med, at vi ikke kan lave en ændret opgavefordeling i dette område, for så vil man også komme fra de andre områder af landet med lignende krav. Opretholder man forslaget om, at det skal være de samme opgaver, vil det resultere som før nævnt i en enorm administration. De store opgavers løsning vil ganske enkelt drukne i de smås. Derfor — for sagens skyld og for områdets skyld — håber jeg, at ministeren vil være til at overtale til en fornuftig og praktisk løsning af problemerne ved at erkende, at der foreligger en anden situation, tage skridtet fuldt ud og sige: vi må lave en ændret opgavefordeling i dette område; det er nødvendigt, ellers falder det hele på gulvet, og vi når ikke den løsning, som vi alle sukker efter.

Knud Damgaard: Det er ikke for at tage mere af det høje tings tid, men i håbet om at kunne knytte et par yderligere fornuftige bemærkninger til sagen, at jeg blander mig i spillet.

Det kan jo ikke undgås, at man som ny iagttager af hovedstadsproblematikken kan komme til at havne i konklusioner, som andre føler de allerede er færdige med, og som ikke havde politiske muligheder, den-